

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Sacra Veterum Temporum Uti Et Evangelica, Ac
Apostolica Historia**

Steinhart, Franz

Ingolstadii, 1734

VD18 90104692

De Festis Hebræorum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62332](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62332)

partem montis Abarim, in verticem Phasga ascendit, & cum iis terram promissam undequaque contemplatus placidâ morte obdormivit; indeque divinitus in vallem terræ Moab translatus ac sepultus est. *Centum & viginti annorum erat, nec tamen caligavit oculus ejus, nec dentes illius moti sunt.* Mortuum luxit populus triginta diebus.

Reliquit Moses quinque libros Genesis, Exodi, Levitici, Numeri, Deuteronomii, in quibus per otium digessit totam Israëlitarum Historiam ab origine mundi usque ad tempus suæ mortis. In iis quoque complexus est totam legem, seu omnia, quæ tum ad mores, tum ad Judicia, tum ad DEI cultum & cæremonias pertinent. Nos omisissis morum ac Judiciorum præceptis quosdam Hebræorum ritus hoc loco referemus, qui ad sacram Historiam plenius intelligendam facere videntur, ut sunt Festa, Sacrificia, aliæque Oblationes.

Libri Mosi.

De Festis Hebræorum.

Festi dies sex præcepti erant Sabbathum, Pascha, Pentecoste, Festum Tubarum, Scenopegia seu Festum Tabernaculorum, Festum Expiationis. Hos celebrârunt non solum ab opere cessando, sed etiam offerendo, orando & interdum etiam animas affligendo sive jejunandò, lectioni vel auditioni legis in Synagogis operam dando, tantâ quidem curâ, ut plerique totam legem memoriâ tenerent. Porro dies Festos celebrabant à vespera ad vesperam.

Sabbathum, septimum hebdomadæ diem, summo honore coli jussit Dominus, ut Hebræi ne quidem ad parandos cibos accenderent; quod tamen aliis festis diebus licebat.

Pascha & Azymorum Festum à primi mensis Nisan, sive Martii, decimâ quartâ die, quâ sub noctem Agnum Paschalem comedebant, septem deinceps diebus celebrârunt; per quos non aliis vesci licebat, quàm panibus azymis, in memoriam afflictionis Ægyptiacæ inipidis; qui tamen ritus azymorum non pertinuit ad tempus peregrinationis in deserto, quando Manna eis loco panis fuit, & omnis obsonii. Quòd si ad montem Sinai in secundo Paschate hunc etiam ritum observârunt, ex vicinâ Madianitide farinam ad coquendos azymos panes habuerint.

Sacra Veterum Temp. Histor.

K

Alte-

G. 2. v. 2. & 3.
Ex. 20 v. 8. 9.
10. 11. Ex. 35.
v. 3. Deut. 5.
v. 14. 15.
Ex. 12. Lev.
23. à v. 5. N.
28. à v. 16.

Altero azymorum die falx semper primò in Segetes, quæ per Syriam mense Martio maturefcere incipiunt, missa, lectusque novarum frugum manipulus, veluti primiciæ messis, nomine totius populi Domino fuit oblatus, ut sanctificaretur futura messis. Atque is dies Primitiarum vocabatur, inde messe per quadraginta novem dies perfectâ.

Lev. 23. à v.
35.

Pentecostes Festum quinquagesimo die egerunt; quo singulæ familiæ duos fermentatos panes è novis frugibus Domino offerre debebant.

Lev. 23. v.
24. 25.

Festum Tubarum fuit prima die septimi mensis, quem Hebræi Tisirim, nos Septembrem vocamus. Sacerdotes quidem etiam cætera Festa, uti & cujuscunque mensis primum diem seu novilunium, à quo Hebræi suos menses inchoabant, tubis inflatis solebant indicere. Peculiari tamen Tubarum clangore hunc diem voluit DEUS promulgari. Unde & Festum Tubarum appellatum ac in memoriam ejus diei, quo tubis clangentibus DEUS legem Mosi in Sina dedit, est celebratum.

Lev. 23. à v.
27. & Lev. 16,
à v. 29.

Festum expiationis incidebat in decimum ejusdem mensis septimi; quo solo anni die Jus erat Summo Pontifici intrare in Sanctum Sanctorum; idque cum multo Cæremoniarum apparatu, Sacrificiorum vestiumque delectu. Fiebat autem tunc expiatio solennis omnium peccatorum, quæ per annum fuerant à populo commissa. Expiabatur quoque Sanctuarium ac ipsum Sanctum Sanctorum, quasi populi & Sacerdotum peccatis contaminatum. Ritus expiandi consistebat partim in immolatione victimarum; partim aspersione septena sanguinis victimarum; partim oratione Pontificis ac precibus ad DEUM; partim denique afflictione animarum, seu publico totius populi jejuniò usque ad vesperam ita, ut non tantum à cibo, sed & à potu, à balneis, ab unguentis &c. abstinerent.

Lev. 23. à v.
24.

Festum Tabernaculorum, seu Scenopægiæ, à decimo quinto die ejusdem mensis protrahabatur per septem reliquos dies, quos extra domos foris in tentoriis expellibus, linteis, vel arborum ramis subito opere constructis transgebant Sacrificiis ac lætis conviviis in memoriam 40. annorum, quibus per desertum Patres eorum in tabernaculis habitaverant. A labore feriabantur tantum primo die & ultimo, quo frequentes vel omnes conveniebant ad Sanctuarium ac templum gratias unanimiter actu-

acturi DEO, inprimis pro obtenta terra sancta, deinde pro frugibus eo anno collectis, demum pro Festo feliciter exacto.

Cæterum ex his præcipua festa erant Pascha, Pentecoste, & Tabernacula, quibus illi, qui vigesimum inter & sexagesimum ætatis annum erant, omnes ex omnibus Israël finibus ad Sanctuarium ac cum tempore Jerosolymam ad templum convenire debebant, ut Sacris interessent.

Ex. 23. à v.
14. 2. Par. 8.
v. 13.

Præter sex hæc Festa sive Sabbatha aut dies istos Sabbathicos erant etiam anni Sabbathici, septimus quique, ac annus septimus, seu quinquagesimus, qui & Jubilæus.

Voluit igitur DEUS quovis anno septimo esse Sabbathum terræ, ita ut Hebræis nec agros nec vineas colere eò anno liceret; messis verò ex decimo prioris anni grano nata, vindemiæ, olivæ pauperibus relinquerentur. Neque tamen propterea fundi Dominus damnum patiebatur, quia præcedens annus sextus duplam semper messem ac vindemiam ad duos annos suffecturam dederat. Præterea erat ille etiam remissionis annus, quò, qui ex Hebræis erant servi, liberi dimitti, & mutuuum, quod eò anno quis ob egestatem reddere non poterat, debebat remitti. Demum in Festo Tabernaculorum hujusmodi anni Sabbathici coram toto populo Deuteronomium legi consueverat.

Lev. c. 25. à v. 1. ad 8.
Deut. c. 15.

Alter annus Sabbathicus seu quinquagesimus ac Jubilæus præter privilegia septimi anni Sabbathici hoc insuper habuerat, ut terræ frugiferæ omnes cum domibus in agro sitis, licet hæcenus sæpius venditæ ac alienatæ, tali anno redirent ad veterem ac primum possessorem nullò pretiò redditò; ut sic pauperes, si fortè urgente penuria vendidissent agellum, redire possent ad pristinam fortunam; quæ erat una causa legis conditæ in favorem pauperum. Altera causa fuit, ne Tribus & familiæ, quibus à principio possessiones distributæ fuerant, confunderentur. Porro annus hic dictus est Jubilæus, quòd eum Levitæ per tubas arietinas seu cornua, quæ Hebræis dicuntur Jobelim, convocato populo indicerent.

Lev. 25. à v. 8.

De Sacrificiis Hebræorum.

Sacrificia fiebant in altari holocaustorum; quæ quòd quotidie offerrentur, ignis in eo diu noctuque fovendus erat, sacer

Lev. 6. v. 12.
& 13.

K 2

nimi.